

Šeštadienis. Judo išdavystė

Judo išdavystė. Atkaklumas kelyje, kurį Dievas nurodęs kiekvienam. Kasdienė ištikimybė mažuose dalykuose. Nuodėmė krikščionio gyvenime. Vėl grįžti pas Viešpatį per atgailą ir su viltimi. Mokinių pabėgimas. Maldos būtinybė.

2025-04-02

I. Pabaigęs melstis Getsemanės sode, Viešpats pakilo nuo žemės ir dar kartą pažadino mokinius, užmigusius

iš nuovargio ir liūdesio. *Kelkitės, eime! Štai mano išdavėjas čia pat. Jam dar bekalbant, štai pasirodė Judas, vienas iš Dvylikos, o su juo didelis būrys, ginkluotas kalavijais ir vėzdais¹.*

Išdavystė įvykdoma rodant draugiškumą: *Ir tuojau priėjęs prie Jėzaus tarė: Sveikas, rabi! ir pabučiavo jį².* Mums atrodo neįmanoma, kad taip gerai pažinęs Kristų žmogus galėtų Jį įduoti. Kas vyko Judo sieloje? Juk jis buvo per daugelį stebuklų ir iš arti pažino Viešpaties širdies gerumą visiems, jautė Jo žodžių trauką ir, svarbiausia, patyrė Jėzaus meilę, nes tapo vienu iš Dvylikos artimiausių. Paties Viešpaties buvo išrinktas ir pašauktas būti Apaštalu. Po Žengimo į dangų, kai reikėjo, kad kas nors užimtų jo vietą, Petras prisimins, kad *jis juk buvo mūsų būryje ir turėjo dalį mūsų tarnystėje³.* Taip pat buvo siunčiamas skelbti gerąją naujieną ir

matė gausius savo apaštalavimo vaisius; ko gero darė stebuklus kaip ir likusieji. Ir turėjo artimų ir asmeniškų pokalbių su Mokytoju kaip ir kiti Apaštalai. Kas įvyko jo sieloje, kad dabar išduoda Viešpatį už trisdešimt sidabrinių?

Šios nakties išdavystė, be abejo, turėjo ilgą istoriją. Jau gerokai prieš tai Judas laikėsi atokiai nuo Kristaus, nors tebebuvo Jo draugijoje. Elgėsi įprastai išoriškai, bet jo siela buvo toli. Atitrūkimas nuo Mokytojo, jo tikėjimo ir pašaukimo eizėjimas turėjo vykti po truputį, kaskart atsisakant vis svarbesnių dalykų. Būna akimirkų, kai jis protestuoja, nes jam atrodo „perdėtos“ meilumo, kurį kiti rodo Viešpačiui, smulkmenos, ir, be to, dangsto savo protestą „vargšų meile“. Tačiau šventasis Jonas mums pasako tikrąją priežastį: *pats buvo vagis ir, turėdamas rankose kasą, grobstė įplaukas*⁴.

Jis leido, kad atvēstų jo meilē
Viešpačiui, ir teliko vien išorinis
sekimas kitų akyse. Jo meilaus
atsidavimo Dievui gyvenimas pavirto
farsu; ne sykį pagalvojo, kad būtų
geriau, kad nebūtų sekęs Viešpačiu.

Dabar jau nebeprisimena stebuklų,
išgydymų, laimingų akimirkų šalia
Mokytojo, savo draugystės su kitais
Apaštalais. Dabar jis – netekęs
orientacijos, pasimetęs žmogus, galįs
per savo kaltę padaryti beprotystę,
kurią ką tik padarė. Prieš veiksmą,
kurį dabar atlieka, jau būta
neištikimybių, kaskart vis didesnių.
Tai galutinis ilgo vidinio proceso
rezultatas.

Priešingai, ištvermė – tai kasdienė
ištikimybė mažuose dalykuose; ji
remiasi nuolankumu vis iš naujo
pradėti, kai iš silpnumo kur nors
nuklysta iš kelio. „Namas nesugriūva
nuo vieno akimirksninio smūgio.
Dažniausiai kaltas būna senas

statybos trūkumas. Kartais – ilgalaikis gyventojų atsainumas, dėl kurio į vidų skverbiasi vanduo. Iš pradžių lašas po lašo, ir nejučia graužiamas rentinys ir pūdomas karkasas. Laikui bėgant maža skylė didėja, atsiranda nemenki plyšiai ir iškrypimai. Galiausiai lietus veržiasi srautais“⁵.

Ištverti savo pašaukime – tai atsiliepti į nuolatinis Viešpaties kreipimuisi, kuriuos Jis kartoja per visą mūsų gyvenimą, nors netrūksta kliūčių ir sunkumų, o kartais ir pavienių klaidų, bailumo bei pralaimėjimų.

Kontempliuodami šias Kančios scenas, patikriname savo ištikimybę savo pašaukimui mažuose dalykuose. Ar nėra kokios nors dvigubo gyvenimo užuominos? Ar esu ištikimas savo padėties pareigoms? Ar stengiuosi nuoširdžiai bendrauti su Viešpačiu? Ar vengiu

sumiesčionėjimo ir prisirišimo prie
materialių gėrybių – prie
„trisdešimties sidabrinių“?

II. „Taip pat Viešpats nepraleido
progos padaryti gera tam, kas padarė
bloga. Nuoširdžiai pabučiavęs Judą,
papriekaištavo jam, ne griežtai, kaip
nusipelnė, bet švelniai, kaip
elgiamasi su ligoniu. Pašaukė jį
vardu, o tai draugiškumo ženklas...
*Judai, pabučiavimu tu išduodi
Žmogaus Sūnų? (Lk 22, 48). Taikos
ženklais skelbi man karą? O kad
labiau paskatintų jį pripažinti savo
kalbę, užduoda dar vieną meilės
kupiną klausimą: Bičiuli, ko atėjai?
(Mt26, 50). Bičiuli, dar didesnė
skriauda, kurią man darai, kadangi
buvai man draugas, todėl tuo
skaudesnė tavo man daroma žala. Ne
priešas mane užgaulioja – tuomet dar
galėčiau pakęsti... Bet tu, mano*

bendražygis, mano bičiulis, mano artimas draugas! Mes mėgavomės savo draugyste... (Ps 55, 13). Buvai bičiulis ir turėtum juo būti; man gali būti juo vėl. Esu nusiteikęs būti tavuoju draugu. Bičiuli, nors tu manęs nemyli, aš tave myliu. Bičiuli, kodėl taip darai, ko atėjai?“⁶

Krikščionis išdavystę daro per mirtiną nuodėmę. Bet kuri nuodėmė, įskaitant ir lengvąją, glaudžiai ir slėpingai susijusi su Viešpaties Kančia. Mūsų gyvenimas – tai Kristaus liudijimas arba atsižadėjimas. Bet Jis visada nusiteikęs atnaujinti su mumis draugystę, net po didžiausių nedorybių. Judas atstūmė ranką, kurią jam tiesė Viešpats. Jo gyvenimas be Jėzaus liko sugadintas ir neteko prasmės.

Įdavęs Jėzų, Judas turėjo su giliu nerimu sekti teismo bylos prieš Jėzų eigą. Kuo visa tai baigsis? Greitai

susižinojo, kad aukštieji kunigai pasmerkė Jėzų mirti. Galbūt niekad nesitikėjo tokios griežtos bausmės, galbūt matė, kaip netinkamai elgiamasi su Viešpačiu... Tikra yra tai, kad *matydamos, jog Jėzus pasmerktas, gailėdamasis dėl to, ką padaręs, grąžino trisdešimt sidabrinių*. Gailėjosi savo beprotystės, bet jam pritrūko vilties dorybės – kuria galėjo pelnyti atleidimą – ir nuolankumo, kad grįžtų pas Kristų. Jei būtų prašęs Dievą atleidimo, galėjo būti vienas iš dvylikos Bažnyčios pamatų, nepaisant didžiulės kaltės.

Viešpats mūsų laukia, nepaisant mūsų nuodėmių ir trūkumų, pasitikėjimo kupinoje maldoje ir Išpažintyje. „Tas, kuris prieš kalnę mums draudė nusidėti, jei ji jau padaryta, nesiliauja mūsų laukęs, kad mums atleistų. Žiūrėkite, mus šaukia tas pats, kurį mes paniekinome. Mes atsiskiriame nuo

Jo, bet Jis nuo mūsų niekada nesiskiria“⁷.

Kad ir kokios didelės būtų mūsų nuodėmės, Viešpats visada mūsų laukia, kad mums atleistų, ir atsižvelgia į mūsų žmogišką silpnumą, trūkumus ir klaidas. Visada nusiteikęs vėl pavadinti mus bičiuliu, suteikti mums malones, reikalingas tam, kad eitume į priekį, jeigu esame nuoširdūs ir norime kovoti. Daugelio bandymų tariamos nesėkmės akivaizdoje turime atminti, kad Dievas prašo ne tiek rezultato, kiek nuolankumo vėl pradėti iš naujo, nepasiduodant nusiminimui ir pesimizmui, taikant gyvenime dieviškąją vilties dorybę.

III. Jaudinantis dalykas šioje scenoje kontempliuoti Jėzaus rūpinimąsi mokiniais, kai pavojus grėsė būtent

Jam: *jeigu manęs ieškote*, – sako Jis lydintiems Judą, – *tai leiskite šitiems pasišalinti*⁸. Viešpats tausoja savuosius.

*Suėmę Jėzų, jie nusivedė jį ir atvedė į vyriausiojo kunigo rūmus*⁹. Šventasis Jonas sako, kad jie *surišo Jėzų*¹⁰. Ir tai darė nieko nepaisydami, prievarta. Tos padugnės stumdo Jį storžieviškoje ir užgaulioje erzelynėje. Mokiniai, išgąsdinti ir sutrikdyti, pamiršta savo ištikimybės pažadus, duotus per tą įsimintiną Vakarienę, ir *palikę jį visi pabėgo*¹¹.

Jėzus lieka vienas. Mokiniai vienas po kito dingo. „Viešpats buvo plakamas, ir niekas jam nepadėjo; buvo spjaudomas, ir niekas jo neužstojo; buvo karūnuojamas erškėčiais, ir niekas jo negynė; buvo nukryžiuotas, ir niekas neištraukė vinių“¹². Jis yra vienas prieš visas visų laikų nuodėmes ir niekšybes. Ten buvo ir mūsų šėkės.

Petras jį sekė iš tolo¹³. O iš tolo, kaip greitai po savo išsigynimų supras Petras, Jėzaus sekti neįmanoma. Mes irgi tai žinome. Arba Viešpats sekamas iš arti, arba galiausiai Jo išsižadama. „Pakanka pakeisti vardą trumpoje evangelinėje frazėje, kad atrastume savo atsižadėjimų kilmę: lengvas klaidas ar rimtus nuopuolius, laikiną atsipalaidavimą ar ilgus drungnumo tarpsnius. *Sequebatur eum de longe*: mes jį sekame iš tolo (...). Žmonija seka Kristų su nepataisomu apdairumu, nes yra per daug krikščionių, kurie seka Jėzų tik iš tolo, labai iš tolo“¹⁴.

Bet dabar Jį užtikriname, kad norime sekti Jį iš arti; norime būti su Juo, nepalikti vieno. Taip pat tais momentais ir tose aplinkose, kur nėra populiariu skelbtis esant jo mokiniu. Norime sekti Jį iš arti darbe ir studijose, kai einame gatve ar esame šventykloje, šeimoje, ar sveikai pramogaujame. Bet žinome,

kad patys iš savęs nieko negalime;
sukasdiene savo malda – taip, galime.

Galbūt kas nors iš mokinių nuėjo
ieškoti Švenčiausiosios Mergelės ir
papasakojo, kad suėmė Jos Sūnų. Ir
Ji, nepaisydama didžiulio skausmo,
tomis karčiomis valandomis teikė
jiems ramybę. Mes taip pat rasime
Joje prieglobstį – *Refugium*
peccatorum, – jei nepaisant gerų
mūsų norų mums pristigo drąsos
stoti už Viešpatį, kai Jis mumis
pasiklovė. Joje rasime jėgų,
reikalingų tam, kad liktume šalia
Viešpaties sunkiomis akimirkomis,
su atsiteisimo ir bendraatpirkimo
troškimu.

1 Mt 26, 46–47.

2 Mt 26, 49.

3 Apd 1, 17.

4 Jn 12, 6.

5 Kasijonas, Pokalbiai, 6.

6 L. de la Palma, La Pasión del Señor, p. 59–60.

7 Šv. Grigalius Didysis, Homilija 34 apie Evangelijas.

8 Jn 18, 8.

9 Lk 22, 54.

10 Jn 18, 12.

11 Mk 14, 50.

12 Šv. Augustinas, Komentaras 21 psalmei, 2, 8.

13 Lk 22, 54.

14 G. Chevrot, Simón Pedro, Rialp, 14–asis leid., Madridas, 1982, p. 242–243.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/sestadienis-judo-isdavyste/](https://opusdei.org/lt-lt/article/sestadienis-judo-isdavyste/)
(2025-04-12)